

hvor den Syge ikke er istand til at gaa sig og hvor det dog vilde være urimeligt at paalægge Barberen under Strafsansvar at lade ham bringe til en Læge eller til et Hospital. En Person kan f. Ex. være beruset eller han kan lide af et Slagtilfælde; i intet af disse Tilfælde kan han gaa sig, men et Slagtilfælde kan, som bekendt, gaae hurtigt over, og den Syge vil da selv kunne bestemme, om han vil bringes til en Læge eller til et Hospital; — hos mange Menneſter er det et periodisk tilbagevendende Dube, hvorfor de slet ikke søge Lægehjælp. Det forekommer mig virkelig ikke, at det kan skade noget, at denne Passus bliver staaende. Det har ogsaa forekommet Udvalget ubilligt at idømme Barberen en Bøde i saadanne Tilfælde, hvor det virkelig ikke behøves at foruleilige en Læge eller at paaføre den Syge en Udgift ved paa hans egen Bekostning at bringe ham til et Hospital. Jeg troer, at Forholdene i Virkeligheden vilde stille sig saaledes, som Udvalget har antaget, at Barberen vil, hvad enten det tillades ham eller ikke, selv skønne, om det er nødvendigt eller ikke og handle derefter, og man kan da ligesaagodt give ham Tilladelse dertil i selve Lovens

Madvig: Selv skønne vil Barberen neppe, naar der er paalagt ham en Mulkt, der rammer ham, hvis han efter et saadant Skjøn undslader at gjøre, hvad der er foreskrevet. Paa den anden Side vil Mulkten ikke være ubillig og haard, naar der er tilfaldt ham Erstatning for den Uleilighed og Tidsspilde og det mulige Tab, der kan paaføres ham, og just de to af den ærede Ordfører nævnte Exempler synes mig meget stærkt at vise, at Bestemmelsen, som den her er foreslaaet, er uheldig. Det ene Tilfælde var det, at vedkommende Person ikke var istand til at tilkjendegive sin Mening, men det dog var klart, at han ikke behøvede lægekundig Hjælp, nemlig naar han var beruset. Men, vel at mærke, der kan meget godt ved Siden af en Ruus være betænkelige Sygdomstilfælde tilstede, og da vil det være overordentlig farligt at overlade til Barberens Skjøn, hvad der tilhører Lægen, og hvad der tilhører Sygdommen; det er overmaade vanskeligt. Der kan opstaae Tilfælde, hvor man

kan aldeles forvegle Virkningerne af en Ruus med Virkningerne af en Sygdom, saa at man antager det for en Ruus, der slet ikke er det, men en Sygdom. Det andet Tilfælde, den ærede Ordfører omtalte, hentes fra Slagtilfælde; men her gjælder det selv samme. Naar man ikke kender vedkommende Person isorveien, kan man, især naar man ikke er lægekundig, ikke skønne, om det er et periodisk Slagtilfælde, et periodisk epileptisk Anfald, eller et meget farligt, første Gang forekommende Tilfælde, hvorved dødelig Lægehjælp er i høi Grad nødvendig. Jeg troer derfor, at disse Exempler ikke kunne bidrage til at modbevise det af mig Anførte om, at Barbererne rettest bør fritages for at afgive et saadant Skjøn, men derimod mener jeg, som sagt, at man skal paalægge ham i det Tilfælde, at en virkelig Tilfaldetkommen eller Syg indlægges hos ham, da at aflevere ham til Hospitalet eller overhovedet opfylde de Pligter, der følge af en Sygs Indlæggelse i et Receptionslocale. Jeg skal forøvrigt ikke forsøge Sagen videre, men ganske henstille det af mig Anførte til Udvalgets Overveelse.

Justitsministeren: Det ligger ganske vist i Naturen af de Forhold, hvormed den Paragraph bestjæfter sig, hvormed der her er Tale, at man ikke kan give Bestemmelsen saaledes, at den kommer ind under ganske faste almindelige Regler. Det, det maa komme an paa ved Affattelsen af en saadan Forskrift, er utvivlsomt det, at den kommer til at fremtræde saaledes, at den fyldestgjør det Siemede; man har tilsigtet, hvilket alt er søgt fyldestgjort igjennem Regjeringens Udkaſt, hvor man har indskrænket sig til at sige, at der ikke skal tilkomme Barberen en særegen Berettigelse til at hde Syge eller Tilfaldetkomne Hjælp. Det er den samme Tanke, som Udvalget har opfattet, og som det har troet at kunne faae stillet heldigere paa den Maade, det har bragt i Forslag, og jeg vil ikke tilbageholde den Bemærkning, at Affattelsen af § 4, saaledes som den er kommen fra Udvalget, vistnok er heldig. Den ærede Afd. Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) meente, at det vilde være meget betænkeligt at paalægge Barberen efter Skjøn at afgjøre, hvad han skulde foretage. Jeg troer ikke, at man